

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **J. G.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2017, č. j. KUKHK-30392/DS/2017/Er

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále jen „správní orgán prvního stupně“, či „městský úřad“) ze dne 21. 6. 2017, č. j. 60637/2017, sp. zn. 2016/17715/SPR-SROV. Městský úřad uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve

výši 2 000 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky v rozporu s § 10 zákona o provozu na pozemních komunikacích nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, totiž dne 26. 12. 2016 ve 14:12 hod. překročil na pozemní komunikaci v obci Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov, na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, nejvyšší povolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h. Silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012 mu byla naměřena rychlost jízdy 68 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h byla naměřena rychlost 65 km/h. Tímto svým jednáním měl porušit § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustit se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul v deseti žalobních bodech označených: vady výroku; rychlostní limit; úsekové měření; automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy; nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů; protiústavnost; zavinění; další vady; diskriminace; sankce.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části V. odůvodnění.
5. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Současně shrnul všechny skutkové okolnosti případu a právní hodnocení, k němuž dospěl. Podrobněji se žalovaný věnoval otázce právní úpravy, podle níž bylo ve věci postupováno, a to v reakci na žalobcovy námitky uvedené pod odstavci 39 až 50 a dále 51 až 53 podané žaloby. Žalovaný poukázal na přechodná ustanovení zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, podle nichž platí, že odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější (§ 112 odst. 1 zák. č. 250/2016 Sb.). Žalovaný dále poukázal na § 112 odst. 3 téhož zákona, podle něhož na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější. V předmětném případě nebyly shledány důvody k tomuto postupu, neboť nedošlo ke změně druhu a výměry sankce. Žalovaný se dále vyjadřoval k problematice nabytí

účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. a legisvakační lhůty; vyjádřil názor, že předmětný zákon nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2017 a nikoliv 13. 7. 2017, jak je přesvědčen žalobce.

7. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
8. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Jednání soudu

9. K jednání konanému dne 6. 11. 2019 se dostavil zástupce žalobce, žalovaný se z jednání omluvil (s tím, že je možné jednat v jeho nepřítomnosti).
10. Zástupce žalobce odkázal na podanou žalobu a zdůraznil některé žalobní body, k nimž prezentoval vybrané judikatorní závěry. Namítl, že ani z výroku rozhodnutí, ani z odůvodnění nevyplývá zákonné sankční rozmezí, v jehož rámci správní orgán vyměřoval sankci. Dále uvedl, že schválení příslušné dopravní značky coby opatření obecné povahy je neprůkazné a že umístění stacionárního rychloměru nebylo řádně zveřejněno na webových stránkách a úřední desce obce. Konečně pak poukázal na to, že důkazy pořízené správním orgánem z internetu a vytištěné do spisu musí být opatřeny údajem o času pořízení. Kromě toho žalobce uplatnil několik zcela nových námitek, které nemají vazbu na žádný z žalobních bodů uvedených v žalobě (k tomu viz níže).
11. Krajský soud při jednání provedl důkaz obrazovou přílohou žaloby, která se vztahuje k souhrnu žalobních námitek označených jako „Rychlostní limit“.
12. V rámci závěrečného návrhu zástupce žalobce navrhl, aby soud žalobě vyhověl a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení. Žalovaný dle něj v řízení dostatečně neobhájil zákonnost svého postupu.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
14. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Trutnov oznámení o přestupku, zjištěném na základě automatizovaného měření rychlosti jízdy. K přestupku došlo dne 26. 12. 2016 v 14:12 hod., na pozemní komunikaci v obci Mladé Buky, na silnici I/14 ve směru na Trutnov v místě křižovatky se silnicí III/01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky. Řidič vozidla tovární značky Hyundai, registrační značky překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h. Automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity mu byla naměřena rychlost jízdy 65 km/h. Přílohou oznámení městské policie byla fotodokumentace měřeného vozidla, na které je identifikován měřicí přístroj svým výrobním číslem, dále se z ní podává přesný čas měření, místo a délka měřeného úseku, změřená průměrná rychlost vozidla a nejvyšší povolená rychlost v měřeném úseku.

15. Správní orgán prvního stupně vyzval přípisem ze dne 30. 1. 2017 žalobce jako provozovatele vozidla, aby podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu zaplatil peněžitou částku ve výši 1 000 Kč. Dne 6. 2. 2017 sdělil žalobce správnímu orgánu, že v době spáchání přestupku měl vozidlo zapůjčené pan I. H., a sdělil jeho nacionále a doručovací adresu. Správní orgán vyzval tuto osobu k podání vysvětlení; poštovní zásilku si osoba nevyzvedla a tato byla vrácena správnímu orgánu. Usnesením ze dne 11. 4. 2017 rozhodl správní orgán prvního stupně o odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť do šedesáti dnů ode dne, kdy se správní orgán o přestupku dozvěděl, nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
16. Následně správní orgán dne 21. 4. 2017 rozhodl v příkazním řízení tak, že žalobce se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti příkazu podal žalobce odpor. Správní orgán dne 12. 5. 2017 žalobce vyrozuměl o provedení důkazů mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Dokazování bylo provedeno 31. 5. 2017, žalobce ani jeho zástupce nebyli přítomni, ač byli řádně a včas vyrozuměni. Přípisem správního orgánu ze dne 31. 5. 2017 byl žalobce vyrozuměn o ukončení dokazování a možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu dne 19. 6. 2017. Následně dne 21. 6. 2017 vydal správní orgán ve věci shora již popsané rozhodnutí, jímž rozhodl, že se žalobce dopustil předmětného správního deliktu.
17. Dne 22. 6. 2017 zaslal žalobce správnímu orgánu prvního stupně podání, označené jako „námitka podjatosti“, v němž vznesl námitku podjatosti vůči všem zaměstnancům Městského úřadu Trutnov. Žalobce shledal údajný zájem na výsledku řízení daný tím, že v rozpočtu města je pevně plánovaná kapitola určující příjem obecního rozpočtu ze sankcí; zaměstnanci obce jsou pak motivováni tento rozpočtový ukazatel naplnit. Navrhl doplnit spis o další důkazy a také, aby nadřízený správní orgán postupem podle § 131 odst. 4 správního řádu pověřil projednáním věci jiný věcně příslušný správní orgán. Na tuto námitku reagoval správní orgán prvního stupně přípisem ze dne 26. 6. 2017, jímž žalobce vyrozuměl, že k jeho námitce se nepřihlíží (§ 14 správního řádu), neboť námitka podjatosti nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu. Nad rámec toho pak správní orgán prvního stupně věcně reagoval na žalobcem vznesené námitky.
18. Dne 7. 7. 2017 podal žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání, v němž uvedl, že předmětné rozhodnutí napadá v celém rozsahu. Neuvedl ovšem žádné odvolací námitky, a to ani přes to, že byl správním orgánem prvního stupně vyzván dne 19. 7. 2017, aby odvolací námitky coby zvláštní náležitost odvolání doplnil; k tomu mu byla určena lhůta 5 pracovních dnů.
19. Z podnětu odvolání žalobce, podaného dne 7. 7. 2017, se věcí zabýval žalovaný jako odvolací správní orgán, který rozhodnutím ze dne 4. 10. 2017 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
20. Žalobce ve své žalobě uplatnil řadu námitek, které formálně rozčlenil do 10 žalobních bodů. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou. Zároveň předesílá, že při jejich vypořádání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce.

21. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně, tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).
22. Ve vztahu k důkazním návrhům vzneseným žalobcem krajský soud podotýká, že správní orgány dostaly v posuzovaném případě požadavků § 3 správního řádu, tedy zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 – 36, a ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33). Krajský soud se s tímto obecným závěrem ztotožňuje a neshledává důvod, proč by nebylo možné jej přiměřeně aplikovat i v nynější věci. V nyní projednávané věci jsou všechny vyjmenované podklady (důkazy) součástí správního spisu a správní orgány z nich při svém rozhodování vycházely (s jediným rozdílem, že v nynější věci se jednalo o úsekové měření, a tak je ve spise založen ověřovací list silničního úsekového rychloměru, navíc jsou ve spise založeny listiny vztahující se k umístění předmětného úsekového měřiče – vyjádření Policie ČR k návrhu úseku pozemní komunikace vhodného pro měření rychlosti vozidel strážníky městské policie, veřejnoprávní smlouva o zajišťování výkonu některých úkonů podle zákona o obecní policii uzavřená mezi Městem Trutnov a Městysem Mlade Buky a smlouva o poskytování služeb – stacionárního měření rychlosti uzavřená mezi Městem Trutnov a společností GEMOS CZ).
23. Žalobce zároveň zpochybňuje správnost zjištěného skutkového stavu pouze ničím nepodloženými a hypotetickými tvrzeními, která navíc uplatnil teprve v žalobě, případně až při soudním jednání. Nelze přitom přehlédnout, že nynější věc je spojena s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je správním soudům z jejich vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii „obhajoby“ přestupců (pachatelů správních deliktů) nejrůznější procesní obstrukce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39). Za takovou obstrukci pak lze považovat i opakované podávání neodůvodněných odvolání osobami spojenými s touto „pojišťovnou“, kombinované s následným podáváním komplexních žalob. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33, „[s]vérazným přístupem k obhajobě v přestupkovém řízení přstupci rozhodně nemohou přesunout celé dokazování až na správní soudy“. Krajský soud proto nevyhověl žádným důkazním návrhům vzneseným žalobcem (s čestnou výjimkou spočívající v listinném

důkazu – obrazové příloze žaloby, která se vztahuje k souhrnu žalobních námitek označených jako „rychlostní limit“).

24. Pro úplnost krajský soud dodává, že se níže vypořádává pouze s těmi námitkami, které byly vzneseny v podané žalobě. Naproti tomu námitkami, které žalobce uplatnil v průběhu soudního jednání nad rámec podané žaloby (námitky týkající se obesílání údajného řidiče vozidla I. H., ruční dopsání místa spáchání přestupku do úředního záznamu), se krajský soud věcně nezabýval. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. lze rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Vady výroku

25. V tomto žalobním bodu žalobce namítl nepřezkoumatelnost a nezákonnost výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro absenci ustanovení, podle něhož byla uložena pokuta; výrok obsahuje odkaz toliko na blanketní normu § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, která dále odkazuje na jiné zákonné ustanovení, které obsahuje sazbu sankce za přestupek. Krajský soud považuje výrok o uložení sankci za plně přezkoumatelný, neboť v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (str. 6 rozhodnutí) je uložena sankce odůvodněna odkazem na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu. Lze částečně souhlasit s žalobcem, že odkaz na toto ustanovení by měl být uveden přímo ve výroku rozhodnutí spolu s odkazem na ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu; jedná se však toliko o formální vadu, která nedosahuje takové intenzity, aby mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.
26. Nedůvodná je i námitka, že z výroku nelze dovodit, že porušení pravidel silničního provozu nemělo za následek dopravní nehodu, ačkoliv tyto skutečnosti jsou znakem skutkové podstaty správního deliktu. Základním kvalitativním požadavkem na výrok rozhodnutí o správním deliktu je taková formulace výroku rozhodnutí, kde protiprávní skutek musí být popsán tak, aby nebylo možné zaměnit jej s jiným protiprávním skutkem, a aby tak bylo bez jakýchkoli pochybností zřejmé, za jaké protiprávní jednání je pachatel sankcionován (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016 – 33). Klíčový je tedy především popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání. V posuzovaném případě považuje soud výrok tak, jak jej vymezil správní orgán prvního stupně, za dostatečně určitý a obsahující popis všech skutečností, umožňujících podřadit jej pod konkrétní skutkovou podstatu správního deliktu. Skutková podstata deliktu provozovatele byla v předmětném období vymezena v ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tak, že *„[p]rávnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“*. Dále ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu vymezuje zákonné podmínky odpovědnosti za správní delikt tak, že *„[p]rávnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu“*.
27. Je tedy zřejmé, že absence následku v podobě dopravní nehody není znakem skutkové podstaty, nýbrž jde o zákonnou podmínku odpovědnosti za správní delikt: nelze přitom

pochybovat o tom, že podmínku obligatorní. Avšak požadavek, aby tato skutečnost byla explicitně uváděna ve výroku rozhodnutí, je neopodstatněný. Nadto okolnost absence dopravní nehody je negativní (neexistující) skutečností, kterou z povahy věci nelze přímo prokazovat a nelze to po nikom ani spravedlivě požadovat (tzv. negativní důkazní teorie – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006 – 104, nebo nálezný Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10); lze ji prokázat pouze tím, že bude prokázána pozitivní skutečnost, která odpovídající negativní skutečnost vylučuje. V řízení před správním orgánem ani v řízení před soudem nebylo namítáno a tedy ani zjištěno a prokázáno, že by v souvislosti s protiprávním jednáním žalobce měla vzniknout dopravní nehoda.

28. Námitka, že z výroku nelze dovodit ani to, jaká dopravní značka měla být jednáním řidiče vozidla žalobce porušena, je rovněž nedůvodná; z popisu skutku zřetelně vyplývá, že v místě byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h. Není zřejmé, na čem se zakládá formalistický předpoklad žalobce, že by bylo nutné uvádět ve výroku odkaz na konkrétní dopravní značku, kterou byla místní úprava provozu realizována.

Rychlostní limit

29. Žalobce namítal rozpor výroku rozhodnutí správního orgánu se skutečností, neboť v místě předmětné křižovatky nebyla nejvyšší dovolená rychlost stanovena místní úpravou (tj. zákazovou dopravní značkou č. B 20a) na 50 km/h, ale měla zde platit obecná úprava, tj. 90 km/h. Tento závěr odůvodnil žalobce odkazem na § 3 odst. 3 vyhl. č. 294/2015 Sb., podle něhož platí, že „*zákaz, omezení nebo příkaz je ukončen nejbližší křižovatkou nebo příslušnou dopravní značkou*“. Žalobce tedy namítal, že jeho jednání v daném místě nebylo protiprávní, neboť tím, že jel v místě rychlostí 65 km/h, nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost 90 km/h.
30. Krajský soud k této námitce uvádí, že není sporu o tom, že v daném případě šlo o úsekové měření rychlosti, při kterém se neměří okamžitá rychlost jedoucího vozidla v jednom místě, ale jeho průměrná rychlost v určitém úseku. Tato skutečnost je z výroku správního orgánu prvního stupně jednoznačně zřejmá. Správní orgán sice (ne zcela vhodně) formuloval výrok tak, že k překročení rychlosti došlo „v místě křižovatky“, ovšem z výrokové části rozhodnutí je nepochybné, že překročení rychlosti bylo zjištěno prostřednictvím silničního úsekového rychloměru; je tedy evidentní, že k překročení rychlosti muselo dojít v úseku, který je pro toto měření vymezen. Není tedy významné, jakou rychlost mělo vozidlo žalobce v hranicích křižovatky vymezených v § 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Stejně tak je neopodstatněné i tvrzení, že rychlostní omezení je ukončeno právě křižovatkou, resp. jejím začátkem. V souvislosti s tím neobstojí námitka žalobce, že v místě křižovatky rychlostní limit neplatil, naopak platnost rychlostního limitu ukončuje až konec hranice křižovatky. Tvrzení žalobce, že aby v místě křižovatky platil rychlostní limit 50 km/h, musela by příslušná značka být umístěna za hranicí křižovatky, je nelogické.

Úsekové měření

31. Žalobce dále namítal, že z povahy úsekového měření rychlosti coby průměrné rychlosti vozidla ve vymezeném úseku vyplývá, že z naměřené průměrné hodnoty rychlosti nelze dovozovat určitou rychlost vozidla v konkrétním místě měřeného úseku. Žalobce v souvislosti s tím namítal, že není prokázáno, že by *v místě křižovatky* jel určitou

konkrétní rychlosti, jak vyplývá z formulace skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně; není tedy prokázáno, že se stal skutek, který je mu kladen za vinu.

32. Otázkou formulace výroku ve vztahu k zachování zásady totožnosti skutku se krajský soud zabýval již výše. Uvedení místa spáchání protiprávního činu je jedním z atributů popisu skutku směřujícím k jeho nezaměnitelnosti s jiným skutkem. V tomto ohledu je třeba místo spáchání vykládat a nepřístupovat k jeho výkladu přepjatě formalisticky. V kontextu rozhodnutí správního orgánu, správního spisu i celého správního řízení nelze mít sebemenší pochybnosti o místě spáchání protiprávního jednání. Správní orgán v popisu skutku (poněkud zjednodušujícím způsobem) uvedl, že správní delikt byl spáchán *v místě křižovatky*; z použité technologie úsekového měření je ovšem zřejmé, že rychlost byla měřena ve vymezeném úseku a k jejímu překročení tak došlo v místě nacházejícím se v tomto úseku.
33. Pro úplnost krajský soud dodává, že úsekové měření rychlosti je zcela legitimním zákonným prostředkem zjišťování rychlosti. Podle § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie oprávněna za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích měřit rychlost vozidel. To může být realizováno různými technickými způsoby, uvedené znění zákona žádný konkrétní nepředepisuje. V praxi jde buď o měření rychlosti okamžité, nebo o měření rychlosti průměrné (tzv. úsekové měření rychlosti).

Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

34. Další žalobní námitka směřovala k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu v otázce, zda použité měřicí zařízení bylo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu; žalobce označil tuto otázku za zásadní, neboť se jedná o jednu z podmínek odpovědnosti za správní delikt. Podle žalobce správní orgán neuvedl, jaké znaky musí určité zařízení vykazovat, aby se jednalo o automat, a bez bližšího zdůvodnění pouze konstatoval, že použité měřicí zařízení je autorem.
35. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, tento pojem upravuje § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle nějž právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje. Skutečnost, že v předmětném případě použitý rychloměr naplňuje znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, vyplývá dostatečně z důkazů, které jsou součástí správního spisu a na které správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí odkázaly, především certifikát o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru. V bodě 1.1. certifikátu je předmětný rychloměr vymezen jako „silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřicím úsekem“, který je určen „k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.“ Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá i z veřejnoprávní smlouvy, uzavřené mezi Městem Trutnov a Městysem Mladé Buky dne 28. 3. 2013.
36. Uvedené žalobní výtce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

37. Žalobce namítal, že správní orgán nezduvodnil závěr, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, a v tomto směru neprovedl žádné dokazování. Touto námitkou se krajský soud zabýval již výše s tím, že se jedná o negativní skutečnost, již z povahy věci nelze prokazovat; proto je požadavek, aby správní orgán k této skutečnosti prováděl dokazování, neopodstatněný.
38. Další námitka žalobce směřovala k tomu, že napadené rozhodnutí je zjevně šablonovité. K tomu krajský soud uvádí, že odůvodnění správního rozhodnutí musí obsahovat důvody výroku, tedy proč je vyhověno určité žádosti nebo proč je ukládána určitá sankce (např. protože bylo porušeno určité ustanovení zákona, na které se tato sankce váže). Dále musí být z odůvodnění patrné, z jakých podkladů správní orgán vycházel při rozhodování. Navíc musí být zmíněny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů (jakou jim přikládal váhu z hlediska jejich důvěryhodnosti, proč vycházel právě z určitých podkladů a z jiných nikoli apod.), a popsáno, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a jejich vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí.
39. V posuzované věci spočívalo delikt ní jednání v překročení nejvyšší povolené rychlosti zjištěné automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity; skutkově se tedy jednalo o naprosto jednoduchý případ. Protiprávní jednání bylo bezpochybně prokázáno listinami založenými ve správním spise, tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spise a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto listin. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách. Odůvodnění rozhodnutí naplňují zákonné požadavky a námitka jejich „šablonovitosti“ a absence vazby na konkrétní příklad je nedůvodná.

Protiústavnost

40. Pokud žalobce namítal, že přenesení odpovědnosti za porušení pravidel provozu na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla je v rozporu s ústavním pořádkem, krajský soud neshledal tuto námitku důvodnou. Nelze přijmout závěr, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu by bylo v rozporu s ústavou, neboť ústavnost předmětného ustanovení byla předmětem zkoumání ze strany Ústavního soudu, který v nález ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, zamítl návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ani tato námitka žalobce tudíž není důvodná.

Zavinění

41. Žalobce se v další části žaloby zabýval otázkou, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu zákonem č. 183/2017 Sb. bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobce z výše uvedeného dovozuje, že znakem správního deliktu

fyzické osoby nepodnikající podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno. V mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 tak měla platit úprava pro žalobce příznivější, a tudíž mělo být jeho zavinění ze strany správních orgánů zkoumáno.

42. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyly účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakační lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
43. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb. změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Tím, že zákonodárce vložil do § 125f zákona o silničním provozu odstavec 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění, až novelou č. 183/2017 Sb., nic nemění na tom, že by v průběhu procesu novelizace správního trestání bylo uvažováno o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic nebránilo tomu, aby legisvakační lhůta doprovodné normy byla kratší než obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.
44. K této námitce soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
45. Zdejší soud se dále nezabýval tvrzením žalobce o absenci jeho zavinění předmětného správního deliktu, jelikož tuto námitku vzhledem k výše uvedenému považoval za bezpředmětnou.

Další vady

46. Žalobce v rámci tohoto bodu namítal, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť z nich nelze zjistit, jakou časovou verzi příslušných právních předpisů správní orgány užily při rozhodování. Krajský soud tuto okolnost neshledal jako důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí (a ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). V rámci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou jasně uvedena ustanovení, která správní orgán prvního stupně považoval za relevantní. Vycházel z

toho, že žalobce porušil povinnost uloženou mu ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, čímž spáchal správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 téhož zákona, za což mu byla uložena sankce dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona. Žalobce se správního deliktu dopustil dne 26. 12. 2016, správní orgán prvního stupně ve věci rozhodl dne 21. 6. 2017 a žalovaný 4. 10. 2017. Pro věc proto byla relevantní znění zákona o silničním provozu účinné od 18. 6. 2016 do 30. 6. 2017 (okamžik spáchání přestupku a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a od 1. 7. 2017 do 30. 6. 2018 (okamžik vydání žalobou napadeného rozhodnutí). Komparací všech znění dospěl soud k závěru, že textové vyjádření podstatných právních norem v dotčených ustanoveních nedoznala v jednotlivých časových zněních relevantních změn. Z uvedeného vyplývá, že správní orgány rozhodovaly podle správního znění právních předpisů a žalobce nemohl dojít neuvedením použitého znění právních předpisů k újmě na svých veřejných subjektivních právech.

47. Další námitky žalobce týkající se posouzení splnění podmínky součinnosti obecní policie a Policie ČR při měření rychlosti a zveřejnění informací o zřízení rychloměru na internetu jsou pro posouzení věci zcela nevýznamné, proto se jimi krajský soud dále nezabýval.

Diskriminace

48. Žalobce namítal, že při řešení přestupků podle § 125f zákona o silničním provozu dochází v České republice (a tedy nepochybně i u správního orgánu) dlouhodobě a ve velkém rozsahu k nepřipustné diskriminaci, neboť správní orgány nestíhají zjištěné přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí; tím mají být diskriminováni čeští provozovatelé motorových vozidel. Tuto námitku podložil žalobce odkazem na článek na internetových stránkách České televize a navrhl k tomu provést další dokazování, mj. znaleckým posudkem. Navrhl, aby bylo předmětem zkoumání soudu, v kolika případech správní orgán vymáhal sankci po zahraničním provozovateli.
49. Krajský soud se seznámil s argumentací žalobce a musí konstatovat, že námitka nemá přímý a bezprostřední vztah ke konkrétnímu posuzovanému protiprávnímu jednání. Kromě toho ji krajský soud považuje za značně spekulativní a nepodloženou a i kdyby snad bylo možné připustit, že správní orgány v České republice obecně nestíhají zahraniční provozovatele vozidel za typově stejná jednání, která postihují u tuzemských provozovatelů, pak tato samotná okolnost nemůže nijak limitovat deliktní odpovědnost žalobce v tomto konkrétním projednávaném případě. Zabývat se tedy těmito otázkami, natož k nim provádět rozsáhlé dokazování, jak navrhoval žalobce, zcela přesahuje rámec řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Sankce

50. Žalobce namítal, že žalovaný nezohlednil řádným způsobem zákonná kritéria pro výměru sankce. Ani této námitce nemohl krajský soud přisvědčit. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí výslovně uvedl polehčující i přitěžující okolnosti, k nimž přihlížel. Žalovaný jako odvolací správní orgán se kritérii vyměření sankce rovněž zabýval, přičemž v jejich aplikaci správním orgánem prvního stupně neshledal nedostatky a plně se s nimi ztotožnil (srov. str. 10 napadeného rozhodnutí).

VI. Závěr a náklady řízení

51. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
52. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 13. listopadu 2019

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce